

Erdem Nur Cengiz

- Şiirler -

Yayın Tarihi:

25.7.2008

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

*****Savaşa Hazırım

Sen ey düzenbaz Ares,
Çıkar kılıcını kınından
Sözlerin acıtamaz ruhumun derinliklerini
Ben ki yeraltına hükmeden Hades'e kul olmadım.
Senin sevimsiz Őeytanlıđın,
Aşka dair korkaklığın,
Ve kana susamışlığınla
Savaşa hazırım...
Yklen mızraklarını
Ben Thanatos'un soluğu ensemdede
Athena'nın bilgeliğine, cesaretine ykndm
Bilmez misin anlağım ondan bana bırakıt.

Kopardığın bunca parça etimden
ryorlar çevrende
Gmtn olacağım.
Ve maskenle sen
Hephaestus sandığım,
Çirkinliğine erdem ykleyişim bundandır.
ysa seni alkışlayan çakalların
Gözlerinde yanılısamalar yarattın
Apollo sanılmaya hazırdın
Öyle anıldın.
Düştü yapma yüzün artık
Tüm acımasızlığınla sen Ares
Akbabalarına karşın
İçindeki yalnızlıkla korkaksın.

Ben ki anlağımı Athena ile parlatıp
Baykuşların yol göstericiliğini
Uzattığım zeytin dallarının bereketini topladım.
Őimřeklerini kullanmaya iznim vardı.
Kullanmadım, karşındayım.
Haydi çek kılıcını kınından
Etlerim darmadağın
Ama ryorlar çevrende
Dedim ya
Gmtn olacağım.

Erdem Nur Cengiz

*****Mendilimde Güneşli Çocukluğum

'Çocukluğum bu kadar bir şey aslında;

Seçmeden mor içinde kırmızıyı,
Seyretmek mavilikler arasında'
H. Hüseyin Gökten

Çocukluğum,
Yaşamanın eşsiz tadı ve kokusu.
Birdir bir...
Ve işte zaman atladı üzerinden.
Hani nerde o sobadaki odunların
Çıtırdar ninnisi,
Arkasında kıvrılmışken
Sonu gelmez düşlere uyduğum.

Yamaçlarında kardan kuleler kurardım
İç içe geçmiş güven dağlarımın...
Nedense hiç kızamadım
Eritişine 'Güneşim'in,
Karlara yüklediğim umudumu.
Aslında bilirdim,
Yokluklar yeni varlar doğurur...
Ana rahminden dışarıya vurduğumda kendimi
Attığım çığlıktaydı gizemi
Bulduğum bu doğrunun.

Şimdi, bayramlarımdan kalan
Rengerenk mendillerime dokunur güneşli.
Anladım, çok şey dışımızda geçer içimizden
Ah çocukluğum...
Birdir bir...
Ve zaman atladı üzerinden.

.....Yaşadığım çağıma orta yaş diyorlar
Anımsarken dolu dizgin geçen yıllarımı,
Artık, küçücük, taş duvarlarla çevrili,
Bahçesinde menekşeler büyüttüğüm
Bir evi düşünüyorum;
Minik ocağında lezzet denemeleri yapacağım,
Pencereye bakan koltuğumda huzurla oturup,
Ölümü bekleyeceğim o evi.....

'Sevgi ve saygı duyduğum Hüseyin Gökten hocama ithaf ediyorum'.

Erdem Nur Cengiz

*******Sorgu**

çan eğrisi tersten işlemekte
tümlüğe eksik zamanlara kucak;
kırka iki kala keşfim
bir dehliz, beynimin çıkmazında...

uzaktan bakan benim
yansımalarına
yıllanmış suretimin.
devrimlerimin kalıcı tutuşlarında
milyonların günahına ışık
maskesizliğim
gören kim?

aldatamayanlara özgü dinginliğiyle ruhum
ki yine de hüznü asan penceresine.
elini tuttuğumda sevi yoldaşımın
elde var mutlu güvenim
Ah.... 'ama'ları tuzak
yaradılışımın gizil şifrelerinde sorgulu
giderilemez çoklu yalnızlığım...
Çözebilen kim?

Erdem Nur Cengiz

*****Yüreklerdeki Bukağı

-I-

Gri bir varoluşa açılan penceresi
Kırmızıyken yaşamın,
Gökkuşağı kisvesi mi aldanışa huzur! ? ...
Kim ki aldatan;
İnsandan olma insan! !
Benci ağıtlarında yapay hüznle,
Abdala aptal yaftası vuran
Sırtkan gölgeler...

-Tanrı değil ki karartan
Evrimi tamamlanmamışın ömrünü-

Vicdan yerleşmiyorsa
Kafesteki yürek boşluğuna ne çare!

-II-

Toplumsal bir paradoksun
Bireyleriydik biz.
Yalan kokan nefeslerin kestiği cezaların
Tutsaklığını reddeden,
İletken olmaya çabalı milyonlara
Ala ak bir şölende.
Vefa sunan, varlığımızı anlamlandırana.
Sözdük,
Sevdalıydık özgürlüğe
Çağrısıydık erdemin.
Öyleyse günahı neydi
Doğruluğa köprü kurma sancımızın?

Şiirimin isim babası sevgili Hüseyin Gökten hocama teşekkür ederim.

Erdem Nur Cengiz

***Eytifim

-I-

Bir uzaklık ki;
Yakındayken, kilometrelerce ayrı dufmuf gibi duyumsanan.
Öksüz tayların örselenmemif yeelerinde
Rüzgarın esintisine inat, aramak aidiyetini;
Yaşanamamif ama varlığı bilinen.
Şuluk almak kadar olağan, ölüm kadar gerçek
Öteki olmak uzama karşıt...
Sonu gelmez bir eytufime başlamak
Çözumsuzluğun içinde hep var;
Umutla direnen.

Bir uzaklık ki;
Şelam vermek imrenerek,
Özgürlüğe kanat çırgan
Mavi ile bezenmiş martıların erkine.
Herkes uçacak sanırken seni,
Kök salmak toprağa.
Ulaşılmazını bilerek uç veren tomurcuğunda,
Göğü düşlemek yine de....

Çağrısı kaosun istenerek gidilen,
Karşı konulmaz büyüü imkansızlığın.
Avucunda ama yok bir varsıllık;
Tanımlanan beden-ruh- beyin üçgeninde
Yaşamsalken; soyut.

-II-

Çağlar boyu öykündüğümüz
Masalsı seviler,
Ulaşıldığında öylesi yabancı...
Olanaksızlığında büyüyen,
Hiçleyen çirkinlikleri.

Öyleyse varlamak gerek uzaklıkları,
Üretkenliğini tetiklevene dek.
Şiir olmalı ozanın günlüğünde,
Gönül üzgünlüğü arar,
Dergahı, dinginlikle yaşasa bile.
Çek pimini, seçtiğinin verdiği hüznün
Nasıl olsa denge, olmazı sevilerin.

Erdem Nur Cengiz

****Sevebilmek Seni**

Seni sevmek;
Darmadağın odada
Yere düşmüş iğneyi aramak gibi bir şey...

Nerden çıktığı belirsiz,
Aniden ateş alan bir silahın
Tetiğine basan ele
Şuursuzca sarılmak,
Kurtuluş (!) ümidiyle...

Kumarda içsesin yanlış numara dese de
Aldırmadan oynamak
Kaybedeceğini bile bile...

Vezirin, Kalelerin elinde,
Ama yenilmek bir at, bir file...

Sevebilmek seni;
Dayanmak sekiz şiddetindeki öfke depremine
Ve arsızca,
Ruhun derinliklerindeki çatlaklardan
Filiz vermek meçhule.....

Erdem Nur Cengiz

****Ve Öldün Hiç Ölmediğin Kadar**

gözlerime kar yağdı bugün
donda, pırıltısına şiir okuduğun
pınarlarım

yitip gitti yeşilim
köze dönmüş odunda,
benci yüreğinin.

soluğumu kesiyordu
sözcüklerinin bozkırında zemheri
ölmek istedim
ölemedim

itirafım;
geç kalmışım,
densiz ölüm,
yüreğimde konuşlu,
sevginde denedi kendini
kılıcını bükemedim
kar bürümüştü ellerimi
ah eriyemedim de
kana susamış
öfke kokan
erken bir akşama
terk etmişim güneşimi

ve öldün hiç ölmediğin kadar
soluk alıyor olman
seni geri getirmez ki!

Erdem Nur Cengiz

Gecenin Hükmüne Girmiş Kent'e Dair

saatin tiktakları
gelecek zamanlara ve geçmişin ölü yüzlerine
selam çakıyordu durmadan..
soluksuzluğun içinde soluklanan
yürek atımları da eşlik ediyordu ya,
terslik vardı yine de bu işte.

dışarda,
pencerenin dışında
sessizliği ile koca bir kent bağıyordu,
ağlıyor muydu ne?
gecenin karanlığı ile savaşıyordu sokak lambaları,
yıldızlar bulutların ardında pusuya yatmış,
bu küskün,
bu ağlak,
bu çaresiz kente dair
fısıldaşıyordu.
aydınlanması ne zor
onca kirin pasın içinde
bir de gecenin hükmüne girmişse....

pencerenin gerisinde bir insan,
insan olmanın onuruyla ağlıyordu.
tıkamaya çalışıp kulaklarını
ama illa ki duymaya çabalı
kentnin bağıran sessizliğini...
görüp de görmezlenemiyordu savaşı,
çaresizliği
ve vurdumduymazlığını yıldızların...
üstelik korkaklığa siper olmuş bulutların
sırıtkan griliğine de dayanamıyordu....
sindirmek kolay değildi
pencerenin gerisinde durmayı,
zorunlu ama güvensiz yaşamayı...

güneşi görmeyeli ne kadar zaman geçmişti,
hatırlaması güç...
tarih sayfalarında,
aralara serpişmiş güneş parçacıkları ile avunmak,
içini acıtıyordu.
özlediği çok şey yitmişti bu kentte...
başını okşamaya bile korkuyordu,
karanlığın içinde
gözbebekleri nefretle parlayan
insan yavrularını.

umut yoksa cesaret,
cesaret yoksa güneş,
güneş yoksa aydınlık,
aydınlık yoksa
sevgi de olmuyordu...

Erdem Nur Cengiz

***Uyarı(!)**

Yüreğimi tutsak etti
Usumun ordusu
Karşı geledim (!)
Bilirsin;
Komutansız
Savruktur
Sevi erleri...

Mayıs 2005

Erdem Nur Cengiz

Açmaz

Sen kus önce zehirini
Açmaz sende,
Kozu yüreksizliğinin.
Hadi çıkar tırnaklarını öfkenin
Çıkar da kanat acıt merhametimi.
Dağla, parçala, böl yüreğimi,
Ürküt
İnanmazlığımı sevgisizliğine.
-Sen ki aşkı
Sunulan bana
Altın bir çeşme başında,
Kana kana içip de
Gideremediğim susuzluğumu-
Kus öfkeni de
Gidişim daha anlamlı olsun.
Hadi!
Hadi!
Hadi!
Onurlu bir sessizlik bırak bana,
İssiz olmaya dönmeli yüzüm.
Şeni varlama telaşlarından yoruldu
Öksüz yüreğim
Yalnızlığım yalansız olsun,
Ben olsun,
Sensizliği keskin olsun
Ki var olmadığını duysun
Yanılsamalara tutkun ruhum.

28/04/2004

Erdem Nur Cengiz

Aşk ne güzel şeydi böyle

Kan oturmuştu gözlerine ağlamaktan. Gözü telefonda, bir sesi, yok yok o sesi duyabilmek için kimbilir kaçınıcı duasını ediyordu Tanrı'sına. Gurur denen o kasvetli ağırlık çökmüştü usuna, yüreği isyanlardaydı. Ne olurdu sanki arasa, O da mı yenikti gururuna? Yoksa bir düş müydü uyandığı acı gerçekliğe, adını aşk koyduğı. Eli telefona gitti bir an. Tutsaktı elleri usuna ki biliyordu usu da tutsaktı gururuna. Bitiyordu işte her güzel şey gibi aşk da. Benzersizliği vardı yine de hüzne bulaşmış ama yine de haz. Öfke duysa ya, kinlense ve birden anlamsız gelse. Olmuyordu işte süresini bekliyordu seviler bitebilmek için. Gizli bir anlaşma mı vardı Tanrı'nın cezası bu duygu ile zaman arasında? Ne kadar daha telefona, anılara, şarkılara bırakılmış bir yaşamı soluyacaktı acısızlığa, huzura ulaşmak için? Derken telefon çaldı, umutsuz ama meraklı ve de bu kez kararlı elini uzattı telefona, kaldırdı ahizeyi. Duyduğı ses, beklediğı, acıyı sildi geçti, Güneşler açtı karanlığına. Yıldızlar sözleşmiş gibi güne karıştı. Zaman gardiyan kimliğinden, sevi meleşine büründü ve kucak açtı iki ayrı ahizeye tutunup da birleşen ve dahi sevişen iki sese. Gurur aldı azığıını, koydu sırtına ve olması gereken yerlere doğru yola düştü. Aşk ne güzel şeydi böyle. Hüznü bile zevk, olmazlığı idi acının gerçeğı.

Erdem Nur Cengiz

Aşk Olsun Sana

Bugün,
Umuda açtım gözlerimi
Yüreğim çoktandır ilk
Böyle coşkulu attı

Aynadaki yüzümde
Gülümseme vardı
Ve senin yansıman ötesinde

Bugün,
Anladım ki
Bir düşten uyandım

Aşk olsun sana
Sen gerçeksin
Niye bunu benden sakladın? (!)

16/06/2001

Erdem Nur Cengiz

Aşka Dair

Öfke gözden tırnağa yerleşmişti bile.
İçinde, bir alev alıp bir kora dönüşüyordu yangınlar.
Bilinçaltı gömütüne nasılsa zincirlediği Neron'a
Acıyla gülümseyerek;
'Asla küllenmeyecek' dedi Kadın.

Öc, akrebin zehirli dokunuşunda varlıyordu kendisini
Akrep sinsi ama öylesine korkak aynı kurguda.

Akrep tutku;
tutsak bir hıncın gölgesine sığınan.

Akrep aşk;
korkuyla gelen ölümcül darbe yüreğine.

Erdem Nur Cengiz

Ayrılık ve Çocuk

Anca alışmıştı aile kavramına
Bir annesi vardı bir de baba
Çevresinde nereye baksa
Aynı tablo her tarafta

Alışkanlıklarına tutkuluydu
Her çocukta yok muydu bu
Bulduğu hep huzurdu
Ta ki o güne kadar

Soğuktu ve ağlıyordu üşüyen gökyüzü
Tanrı öfkeli miydi ne
Yıldırımlar savuruyordu kentin üstüne
Anlayamıyordu ağlaması bundan mıydı
Annesi de üzülmüş olmalıydı
Bu iç karartıcı güne

Saate baktı uykuya düşmesine az kalmıştı
Babası hiç aksatmazdı
Uykudan önce sohbetini
Tam soracaktı ki annesine
Nedeni nedir bu gecikmenin diye
Anne ölgün bir sesle fısıldadı
"Konuşmalıyız, beni dinle! "

Bir terslik vardı bu seslenişte
İçini huzursuzluk kapladı iyice
Oturdu annesinin gösterdiği yere
Gözlerinde odanın solgun ışığı
Yüreğinde belirsizliğin verdiği korku
Dinlemeye koyuldu.

Annesi konuştuğu
İçine akıyordu gözyaşları
Yüzü erken gelen bir kış kadar beyazdı şimdi
Ne yani olmayacak mıydı babası
Gözlerini yaşama açtığında gördüğü bu evde
Ya alıştıkları
Sessizliğe karışan kızgın sözleri vardı babanın
Anneninse içli içli ağlamaları
Kahkahaları yoktu evin ama olsun
Yine de hep barışa dönmez miydi hüznün
Ne zaman kalkıp gelse
Otursa ortalarına
Ve uzatsa yanaklarını....
Öpüşlerindeki sevgideydi huzur.

Büyüdü çocuk
Ayrılıkla ilk tanışmasıyla
Büyüdü vaktinden önce açan bir çiçek gibi
Sonsuz birleşme yok muydu
Kavuşmaz mıydı ruh ile beden

Kim yazmıştı bu öyküyü

.....
Bir çocuğun kaderi olamazdı
Ödemek günahlarını
Anne ile babasının...

10/01/2005

***Samanyolu Grubunun 2K1ř 'İki Kelime Bir şiir' Aktivitesi için kaleme alınmıştır. 16.
Hafta Kelimeleri: 'AYRILIK' ve 'ÇOCUK'

Erdem Nur Cengiz

Behey Vicdansız Usum!

Katlin vaciptir senin ey usum (!)
Bırakmadın ki sevsin yürek,
Varsaydığı olmazını.
Kor bir ateşken sevi
Her hücreğine isyankar,
Niyedir salmak üstüne,
Buz püskürten mantığını?

Behey vicdansız usum,
Bırak yakasını sevmelerin,
Kır belini beklentilerinin ki
Dinginlik bulsun,
"kerameti kendinden menkul" ömür.
Bakarsın şaşkırtır Tanrım,
Verir tansık gülmelerini...
Hesap;
Yaşama coşkusunu yitirmeden ölmek...
Susmalara bırak kendini de
Yaşarken ölmesin şu garip yürek...

Erdem Nur Cengiz

Beklenen Yanıt

Ne kırlangıç ölümsüzdü
ne ölüm kırlangıcı yendi

Ne mavilikler kucakladı onu
ne de toprak

Ne büyüdü kırlangıç
ne de küçüldü sana inat

O hep
'orada'
Sen sandığı masalda
Sözsüz
Şana tutkun
Öylece kaldı.

Erdem Nur Cengiz

Bekleyiş

Çek ellerini üstümden
Kara geçmişim,
Kanımla kan kokan.

Sezgilerim, imgelemle çoşan;
Bağirtılarına kanık
Aşk acısı yapışmış kalbimin

Ve siz öpülesi dudakları,
İhmalkar sevgilimin;
Dokunun hadi dokunun tenime ki
Coşsun geleceğim.

(27/06/01)

Erdem Nur Cengiz

Ben bir Tanrıça'yım;

Ben bir Tanrıça'yım;
Avuç içinde sılık,
Yaşlandıkça derinleşen
O yoldayım...

Kurbanlarım var
Ve düşmanlarım
Kurbanlarım atıldıkça uçurumlara
Düşmanlarımın hançeri sırtımda
Savaştayım...

Ben ölüme susamış
Ama ölmeye inat
Bir yaşama tutsak
Tanrıça'yım...

İzmir 2002

Erdem Nur Cengiz

Bıçak

Bıçak keskindi de
Kanatmıyordu
Yüreğime dokunup dokunup
Çekerken kendini
Gölgesi yaslanmışken omuzuma
Göz kırptı acımın çaresizliğine

Bıçak keskindi de;
Merhameti mi vardı ne?
Ölümü anımsatan çehresinde
Yaşama yakarışı,
Yüzeyine ışığın her değişinde...

Erdem Nur Cengiz

Bilmecem

Gölgesi maviydi düşlerimin
Anımsadıklarım yoktu,
Belki biraz iz ve hep mavi
Saydam gözlerinde
Uyku odacıklarının...
-Ah ille de mavi
Beyazımı kuşatan-

Dingin,nerdeyse avutan
Bir yanı vardı kalkışlarımın
Gölgeler yanibaşımda
Ve güne bakışım.

Şimdi yaklaşan sonbahara teslim
Rengi isle karışmış
Başı sonu olmayan düşlerim.
Ne zaman ki metelikten irak kaldı
Yıllarca akmaya cimri
Nihayet duraksız gözyaşlarım,
Değerbilmezliğe karışıp;
Engelsiz ve cömert hüzne bulandı,
Beş gitti boş gitti O dağa selamım:
Yankısızım.....

İzmir 2005

Erdem Nur Cengiz

Bir Ayrılık Öyküsü

Yol tutmuştu yüreğini adamın
Ayrılık sevimsiz bir örge idi
Yazılmayı bekleyen o mektupta

Karar vermek ne zor
Ve ne kolaydı kanmak bilmediklerine

Eli kalemde
Kalem düşmandı sanki eline

Bir yanı ağlamaklı
Kendini anlatamayışına
Öbür yanındaydı
Kuşatılmışlığına duyduğu öfke
Ve küfredilesi kalabalık yalnızlığı

Oysa bir kadın ağlıyordu kuytuda
Bilmediklerine kızgın
Anlayamadıklarında haklı,
Bildik kuşatmanın komutanı.
O komutan ki;
Yengisiyle sevinemeyeceğini saklıyordu

Ay parlıyordu gözlerinde kadının
Bir bulutun koynunda
Ay da ağlıyordu.

24/12/2004

Erdem Nur Cengiz

Bir Bakmışsın; Yokmuşsun

-I-

Sözsüz, demsiz ayrılıklar
Kuraklığıdır umursamaz-lığı-ın yarattığı;
Sığınaklarına rağmen kal demelerin,
Bir bakmışsın, yokmuşsunlara dönülmüş...

Öldüğün gün doğarsın da
Bu sen değilsindir artık;
Bedenine verir varlanmayı usun.
Ruhun çoktan göçmüştür,
Herkesine göreli düşsel bir gömüte,
O gömüt ki içinde
Olmaz olası,
Karşılığı yok
Umutları soğurur.

-II-

Ah be sevgili
Kutla yengini (!) ,
Usum verdi hükmünü;
Bundan böyle tutsaklığım;
Bedenimle sınırlı.
Ruhum;
Duydun mu?
Sustum...
-Bir varmışsın.....
Aslında yokmuşsun.....-

Erdem Nur Cengiz

Bir Yaş Dönümü Duygusallığı

Gün pırıltılarını yitirdi şimdi.
Zaman, düşler mekanına açtı kapılarını.
Kalemler, düşüncelerin yoğunluğunu
Yuvarlak çizgilerde yansıtmıyor artık.
Çizgiler dört köşe, beş köşe, köşe köşe...
Köşelerse sivri, acımasız.

Hep "ne olacağım? " sorusu sorulur ya
Kişilerce kendine...
Ne gerek?
Ne olduğun kördüğüm bilinmezde!

Sen tüketmişsen umutları,
Aynada gülümseyemiyorsan
Çizgiler belirmiş suretine,
Karşına çıkan kapıları açarken,
Yeni heyecanlar duyamıyorsan
Geleceğe dair...
Bitmişsin,
Ya da bir anlamda bitirmişsin,
Geleceğin -cek, -cak takılarını..

Sevgiyi tanımlayamıyorsan
Eskisi kadar net,
Köşelerine sıkıştırmışken kendini,
Silkinip soramıyorsan,
"neler oluyor bana? " diye
Ve çözümler üretemiyorsan düğümlerine
Yitmişsin:
Daha nice yitiklerin içinde...

(11 ocak 1999)

Erdem Nur Cengiz

Bir Yitik Aşk Şarkısı

Yitik bir aşkı o
Aradığımız
Boş yere çırpındık
Ne yazık, bulamadık

Yitikti, yitirilmişti
Ama biz yalanlara sarıldık
Kendimizi aldattık

Şimdi ondan geriye
Her duyuşumuzda
Hançer olup
Yüregimizi dağlayan
Bir eski melodi kaldı

En sonunda anladık
Biz yıllarca yerini bilmediğimiz
O yitik hazineyi aradık

Yitikti, yitirilmiş bir aşkı
Artık bizim için
Sadece
Bir iç geçiriş
Ve dilimizden düşmeyecek
Eski bir şarkı...

Erdem Nur Cengiz

Bugün ben ne öğrendim?

Bugün ben insanların egolarının güçlülüğünün kendilerini tanımlamalarında yanılsamalar yarattığını ve iyi niyetin bilgiyle aydınlanmadığında kötülük kadar incitici ve zarar verici olduğunu, sen ağlarken bazılarının yengileri ile hesapsızca, güzel olan şeyleri prensip adı altında sırf olmaz olası bir 'ben' duygusuyla harcayabildiğini, duygusal ve insancıl oldukları iddiasında olanların empatiden uzak, hiç bir şeyi tam anlamadan ve hazır sunulmuş, bir kişilik anlatımlarla var olan gerçeği yok sayabildiklerini, geçmişin bugünü siz istemesenizde yoğun bir şekilde etkilediğini, dürüstlük iddiasında bulunanların bazen iyi niyetle bile yalan söyleyebildiğini ve zamanında yalandan canı yanmışların bu iyi niyetli ya da değil yalanlarla acı çekebildiklerini, incinebildiklerini ve o ya da bu şekilde, bilerek ya da bilmeyerek bu işe karışmış olanların da bu yalandaki yerlerini görmezden gelebilip yargıda bulunabildiklerini, kendilerini önemli hissettiklerini ya da düzeltilecekken olumsuzlukları, egoistçe yangına körükle gidebildiklerini, durumu kullanıp duygu sömürsünde bulunabildiklerini, geçmişte de bunu defalarca tekrarladıklarını görmezden gelip, ben 'sevgiyim' diyebildiklerini....

Aslında sevginin hem yok hem de çok olduğunu, ve insanın kendini çok üzen, inciten, dürüst olmadığı halde haklılık iddia edip ego savaşı veren, sözlerinin arkasında durmayan ve buna kılıfı 'ben' olan, kendilerinin yarattığı acı bir yalanda karşı tarafın isyanına anlamsız, haksız ama işine gelen, olduğunun dışında bir yafta yapıştıran birini sevebildiğini ve bu sevgiyle acı çekmeyi göze alabildiğini öğrendim....

Ha bir de tesadüflerin insan yaşamında inanılmaz boyutlara ulaşabildiğini ve bu nedenle kesinlikle 'TARİH TEKERRÜRDEN İBARETTİR' sözünün doğru olduğunu ve kişinin aynı nedenle ve aynı kişiler nedeniyle onlar bilmezlerse ya da bilmeseler bile birden fazla hüsrana, acı, kabus, sıkıntı yaşayabildiğini de öğrendim...Bazen bazı durumların görüldüğü gibi olmadığı da cabası...

Dostça ve gerçek sevgiyle kalın, yaşayın!

Bugün yeni bir gün :)

05/01/2005.....

Erdem Nur Cengiz

Bugün üçüncü paketini de tükettim aşkın!

Yiğınlarca soru yankılanıyor beynimde ve öylesine uzak ki yaşadıklarım düşlerime...Sezgilerimle bulmaya çalışıyorum doğruları yaşama dair.Umutlarımın gölgesinde hüzünlü bir varoluşu yaşıyorum.Duygularım, doğrularım, inançlarım evrensel bir kaosun içinde çıkış yolu arıyor, onlar da var olma savaşı veriyor, benim gibi, ben gibi, yaşıyor olduğum gibi...Öylece...Sadece...Aslında...Gerçek şu ki...Oooooffff bugün üçüncü paketini de tükettim aşkın...Yeni aşklarla gelen yeni ölümlere "Merhaba! " diyorum...

Erdem Nur Cengiz

Çarçabuk Tüketiverdi Bizi

Yoğun bir sis kümesinin ardında
Gördüm
Ilık yağmur damlaları gibi
Yüreğime düşen
Renklerine kararsız,
Sevdalara susamış
Işıl ışıl bir çift göz bebeği

Gördüm de kandım
Kandım da bıraktım
Ateşine ellerinin,
Ellerimi

Tutsun, hiç bırakmasın istedim,
Tutsun da tutuşsun
Çözsün buzlarını yüreğimin...

Korkularına rağmen
Uzattı ellerini
Sevmek istedi...
Belki?
Yazık ki yetmedi cesareti
Gururuna aldandı
Sanrılara dolandı
Çarçabuk tüketiverdi BİZİ.

9/12/2003
İzmir

Erdem Nur Cengiz

Dilinin Sorgusu Yoktu

Saygın kişi bağırıyordu oturduğu yerden
Ağzından bir o yana bir bu yana
Salyalar savruluyordu.

Oturmuğu ya bir Şekilde tahtına
Ondan gayrı herkesi
Solucan, böcek sanıyordu.

Dilinin sorgusu yoktu kendine
Öfke onunsa
Olması gereken
Başkasının ise
Kendini bilmezliğe sayılıyordu.

İmzası çoklaştıkça
Eylemlerine karşıt
Ah o güzelim eserlerinde,
Ne garip o dil;
Söze zehir katıyordu! ! !

Erdem Nur Cengiz

Dinle!

Şimdiye dek duymadığım
Bir his var içimde,
Mutlu oluyor yüreğim seni görünce,
Belki bugün,
Belki yarın.
Elbet bir gün ya da gece,
Girince bedenim
Toprağa sessizce
Ruhum yine seni sevmeye and içti
Dinle!

5 Nisan 1986

Erdem Nur Cengiz

Düşüm'e!

Perdelenmiş gençliğin,
Çocuksu iç geçirilerinin,
Gizil bir masumiyete teslim
Küllenmiş
Ama
Zaman zaman kor
Erkekliğinle
Sen
Ne derin
Ne ürkek ve
Ne çok
Sevgilisin,

Yazık ki
Bende değilsin!

Erdem Nur Cengiz

Eflatun Menekşe

sanki asırlar sürecekmış gibi varoluşu
yaslandı mabedine
oysa ıslak bir zeminde
gel-git ritminde
sinsi bir hazırlanış vardı depremine

çokça gözü takılıydı
sınırı bilinmez o leylak bahçesinde
nerden bittiği belli olmayan
'eflatun menekşe'ye;
'umut' orda saklı sandı

depremiyle yıkılıncaya dek o mabet
anlamadı:
o 'eflatun menekşe'
aslında hiç olmadı

19/09/2002

Erdem Nur Cengiz

Eğer Yaşam Düşlerle Yürüseydi

Ey benim çocuk yüzlü
Erken büyümüş sevdiğim
Eğer yaşam düşlerle yürüseydi
Seni her geçen gün daha çok sevecektim

Bir evimiz olacaktı leylak kokulu,
İkimiz özlemleri şarkılara yükleyip,
Ömürlerimizi birleştirecektik kadehlerimizde
Düş kırıklıklarını şöminede yakıp,
Gelecek güzel günleri
Duyumsayacaktık öpüşlerimizde

Ve ben tek bir şüphe duymaksızın sevginden
Sonsuza dek bütünleşerek seninle
Yeniden, yeniden var olacaktım
Bir elim elinde,
Eğer yaşam düşlerle yürüseydi
Ama yürümüyor işte!

16/08/1990

Erdem Nur Cengiz

Garipseme :)

dilde tövbe okur da
dimağı isyan solur
cepte esaret süngüsü
zamanı gelmiş kime ne
göçe yazılır tezkere

sözde midir közde midir
şu garip 'gönül' yarası?

Erdem Nur Cengiz

Gök Gözlerinle Donanacak Evrenim

Kapanan kepenkleri ile
Ki yine de
Bitişmeyen;
Yüreğim
Esintilerine zayıf
Sen gibi
Sana olan sevimin

Çarpınca soluğuna
Metal sandığım
Etim
Bildim,
Bir yerlerinde Ben
Yağmur süslü bulut,
Ardında saklı güneşim
Varım
Göz bebeklerimdeyim

Açılınca ardına dek
Aralanmış kepenkleri
Yüreğimin
Düşümle karışık,
Gördüm,
Gök gözlerinle
Donanacak evrenim

24-11-2004

Erdem Nur Cengiz

Gölge Oyunu

Sen olmazların için
Karabulutlara yakaran 'gül'
Dost kımıldayışlarındaki
Masum sevda yansımalarına
İçtenlikle saygı duyduğum...
Derler ki ruhun yalana
Yüreğın riyaya kul olmuş.

Susturdum çöl rüzgarlarını
Kurak ve öylesine yakan
Sendeki kan kırmızısı
Sendeki yumuşak dokunuşlu dikenler
Çoğaltan değil de nasıl acıtan oldu
Yok yok
Sen de sus artık
Konuştuğunda
Acılı ezgiler kokan
Sevgi yumağı dilin
Kaleme düşünce hele
Paslı bir hançer
Dostda da yoksun artık
Çünkü sen
Düşmanıma yol oldun...

Erdem Nur Cengiz

Gördüğüm Bir Düşün Sonrası

Kurmaca bir dünyanın sahte mutluluk yansımalarına gülümsemiştim dün, varlayarak. Şimdi varsıl düşlerime uzattım ellerimi, tadımlık mutluluklar üretiyorum sessiz ama ilkeli. Ömür, ömrüm bir dürbüne tersten bakıldığında görülen uzaklığa dikmişti gözlerini ancak ben düşümde gördüğüm gömütüme takılı, varsayılan yirmi yılı tüketiyordum. Yeşildim...Maviye karışmıştı yeşilliğim ve dingindim hiç olmadığım kadar. Köklerim güneşe hasret ama umuttu tomurcuklarımda. Geldim, açmak istemedim. tomurcuk biraz daha beslenmeliydi; suyla, güneşin dostluğunda...Gözlerim görünmezdi, görebilirken ne var ne yoksa yaşama dair herşeyi. Özlemdim...Özleyerek tükettim belirsizliğimi. Vardım işte. Var mıyım peki?

(Gördüğüm bir düşün sonrası)

Erdem Nur Cengiz

Güneşini Çalan Benim Yazının (Birsen İbrahimhakkıoğlu'nun Kış Güneş Şiiri'ne Nazire)

İrkildim çağırışının içtenliğiyle
Deldim buzulları vardım yüreğine
Ve bir gelincikti sözlerine ektiğim
Tomurcuktu önce, büyüdü
Sen oldu
Sen ki mevsimine küskündün
Bulut vardı göğünde
Ağlıyordun

Sana mevsimsiz umut getirdim
Adım kıştı, soğuk bildiler beni
Oysa kar vardı bende
Isıtabilirdim isteselerdi
Kutuplarımdaydı evlerim
Güvenilir, sıcak
Görmezlendi
Güneşini çalan benim yazının
Ki eridim
Ama yine de
Onu sana getirdim.

Erdem Nur Cengiz

Haydi Aç Bayrağını Yüreğinin!

Tut sözlerinin diline yapışmışlığını
Tut ki onlar
Senin olmaktan vazgeçmesinler.
Her çözülüşünde
Çok bilinmeyenli denklemlerin
Yenilerini bul, koy ki önüne,
Yaşamak daha anlamlı kılsın kendini
Zoru her delme girişiminde
Çözümüne her gidip gelişinde,
Yaşamak zor deme
Bir o kadar da kolay
Acının içinde sunulan zevk
Neşe ile dip dibe.
Sen aç gözlerini
Sevmediklerini değil de
Sevdiklerini bir listele
Bak ne çok güzellik
Geçit resminde.
Arada bir boşvermeyi dene
Kötü bir soruydu
Doğru cevap gelmez de
Gözünü gözüne sokup da
Senden seni emeksiz dilenene.
Hayırlar sana evet diye dönebilir
Bir dene ve "hayır" de!
Göreceksin ne rahatlatıcıdır
Biraz olsun kendini düşünmek
Ve sevebilmek
Zorunluluklardan arınmış seni.
Haydi aç bayrağını ve haykır
"Ben burdayım, varım" diye.

08/07/2004

Erdem Nur Cengiz

Hoşgeldin Yaşam Yoldaşım!

-Köhne inançlarla

Aldanışım

Riya kokan başlangıçlara,

Arkası;

Döne döne isyanlar

Ve dinginliğe susamış

Tükenmez sandığım

Yürek çarpıntılarımı saklayan,

Yapay gülümseyişlerim aşka

Sona erdiniz...-

'O' geldi,

Üç harfe sığan adını

Duraksamaksızın

Yazdı gönlüme.

Tutkunun ardından

Göz kırptı gençliğim

Ki ondandır atımlarındaki hızı

Yüreğimin

-Sunduğu baharla nergisler açtı ruhumda-

Güvençtir gizil adı,

Sırtımı döndüğümde sarılanım

Yalansızlığına kurban olayım...

İncitmeyenim,

Paylaşanım,
Evimin eri
Üç meleğimin dayanağı
Kucağında avutanım.
Hoşgeldin sevgi,
Hoşgeldin umut,
Hoşgeldin yaşam yoldaşım...
Seninle birlikte
Bir ömür
Her tür savaşıma varım...
Erdem Nur Cengiz

İKilem

Gökyüzünden
Bir yıldız daha kaydı dün gece,
Düşündüm,
Bulamadım
Dilenesi ne olabilir
Yaşamımda.

-Tanrıyı
Yeterince bezdirmiş olmalıydım
Sıradan isteklerle.-

Nasılsa
Umutsuzdum
Ve de hep mutsuzdum
Ne çıkırsa da bahtıma.

Yıldız kaydı
Gözüm, penceremin dışındaki
Soluk ışıklı gecekonduya takıldı.
Sırtı kamburlaşmış kadın
Cılız bir ağaçtan
Diğerine gerdiği
İpe sıralıyordu
Çamaşırlarını.....

26/12/2004

Erdem Nur Cengiz

İmkansızım Benim

Sen imkansızı bilir misin;
Hani düşlerinde avuçlarındadır,
Sonra bir kor olur, yakar seni
Hemen yanıbaşındadır da
Dönünce üşütür, acıtır seni...

Hani sonsuza dek
Senin olacak sanırsın ya
Başlamadan biter gibi

Sen de öylesine imkansızımsın benim...

Erdem Nur Cengiz

İmkansızların Esiri

Biliyorum yine aldatıyorum kendimi
Sonu olmayan bir denizde
Bitmeyecek bir fırtınaya
Yelken açıyorum

Alamıyorum kendimi bundan
Ne yazık yine yeniğim

Olmuyor, engel alamıyorum
Ben imkansızların esiriyim.

9 Mart 1985 (bu durum bugün de böyle sürüp gitmekte)

Erdem Nur Cengiz

İsyan

Sonsuzluk denizinde
Bir kum tanesi,
Son tanımım bu kendime.
İçimdeki "Ben" e öykündüm,
Yaşamsal sürecimde
Ne büyük yanılğı!
Olmaz olası bir "Ben" olma kaygısı,
Hiç durmadan yankılanan beynimde...
Mümkün mü,
Başkaları tarafından kurgulanan
Bir yaşama rağmen
Kendin olabilmek
Bu Tanrının cezası gezegende...

Erdem Nur Cengiz

İşte ben!

Uslanmaz bir asi ruha tutsağım
Kalemim beynimin kıvrımlarında
Düşlerimi öğütür
Basarken acıtır sınırlarını sözlerin:
Sınırsızlığa tutkundur ruhum

Erdem Nur Cengiz

İşte öyle bir şey!

Tutuşmuş gözlerinin karası
Akıyor kızıl kızıl
Ezgisi susmuş yüreğine
Sen yine de fısıldıyorsun çatlamış dudaklarına inat
Rüzgara iyi niyetini
Ruhun hüznün sularında çağılıyor ya
Yine de direnç var:
Tezat yangının külleşmesinde...

Ahmet Duran'ın 'Maskeli Yaşam Balosu' şiirinin bendeki etkisi üzerine yazılmıştır.

Erdem Nur Cengiz

İyi ki Varsın Dost!

Ne sıradan bir başlangıçtı o gün;
Sen ve ben
Birbirimize,
Yeni tanışan her insanın
Olması gerektiği gibi yaklaşmıştık
Yüzümüzde gülümsemelerimiz içten
Gözlerimizde yığınlarca soru,
Tokalaşan ellerimizde
Öylesine bir dokunuşun
Hazsız aceleciliği vardı..

İçimizde korkak bir çocuk
Tit tir titriyordu ya;
Dik durmaya çabalı
" kimse incitemez beni artık"
Diyen bedenimiz
Ona savunma kalkanıydı.

Kim söze başladı önce
Anımsamak zor;
Benzer yaşanmışlıkların
Çilekeşliğini anlatan sesimizin
Ahengiydi kulaklarımıza çarpan
Yakalandık birbirimize
Dost demek kolaydı ya
Çıkarsız ve sakınmasız
Dost olmanın farkını anladık.

Anlatılacak ne çok şey vardı öyle
Oysa biz sıkıştırılmış zamanlara tutsaktık
Sırtımızda gönüllü taşıdığımız kamburlarımız
Ve sayısız düşlerimizle
Kimliklerimizi unutan söyleşimize daldık

Şimdi ben, sana dostum diyebilmenin hazzıyla
Elini sıkıldığımda içtenliğini duyumsayarak
Gülümseyişinin yüzüne yansıttığı ışığa tanık
Bugün seninle umuda doğduğumu haykırıyorum
İyi ki varsın dost!

(Sevgili 'Dostum' Harun'a ithaf edilmiştir.)

Erdem Nur Cengiz

İyi ki Yaşıyorum!

İçindeki müzik çağırırken
Umut etmeye seni,
Varlar içindeki kimsesizliğe
Boyun eğmek ister göz pınarların.
İşte özgürlük!
Tekliğe metelik vermeyen
Çoğul duygulanımlar içinde
Hüzne bulanıp
Ama yine de
İnadına umut etmektir
İyi ki yaşıyorum deyip de
Ağlayabilmektir
Her şeye rağmen alt edemediklerine.

08/07/2004

Erdem Nur Cengiz

Kahpe Feleğe(!)

Yoksulluğın zindanlarında
Yaşama küskün
Ölüme saklı
Ruhlar can çekişirken
Kahpe felek,
Senin körleşmiş kılıcın
Kesmez
Onların
Çürüyen etlerini
Dikdörtgen
Renk renk kağıtlara
Sarılı...

Seni onlar
Seni ben
Seni biz
Varladık
Tıpkı
Baş tacı ettiğimiz gibi
O kağıtları
Kendi yarattığımız anlamsızlığın içinde,
Zavallılığımızla
Şaşkın...
Ancak,
Heveslenme sonsuza
Gün gelecek
Ölümlerimizin kucağında,
Bitecek saltanatın...

İzmir Şubat 2005

Erdem Nur Cengiz

Kayıp Şehirlere Dair

Kayıp şehirler vardır ya hani düşlerde
Bulunmak istenen,
Bir türlü gidilemeyen.

Ve o şehirlerin
Ürkek, küskün gözlerinde
Asi noktalar
İçlerinde uyutmaya çalıştıkları
Canavarları
Yaşamda yerini bulamamış çocukları
Onların hapsolmuştur
Beyinlerine
Çıgılları
Hisseder ama
Duyamazsınız.

O kayıp şehirlerin
Hani düşlerdeki
Adamları vardır
Babadır onlar
Yorgun omuzlarında
Yitik melekleri
Uzaklardaki
Vaad edilmiş
Cenneti arar.
Görünmez gözyaşları vardır onların
Erkekliklerine inat
Coşkun sevdaların yaşandığı düşleri
Uykusuzluklarına karıştır.

Ve kadınlar,
Kadınları vardır o kayıp şehirlerin,
Bacak arasına saklı
Korku ile karışık umutları
Beşikten kurguludur
Analığa hayatları.
Dolgun ve sarkık memeleri
Hiç tatmadıkları aşkın
Şehvetine uyanırken
Kimbilir kaç çocuğa
Karın tokluğu veren.
Bir türlü yaşanamayan
Ama hep düşlenen sevdalara
Tuzaktır analıkları.

09/07/2004

Erdem Nur Cengiz

Kelebek; Kurtar Beni Acıtan Köklerimden!

Kelebeğin kanadında yaşıyorum
Ağırlığım koca bir yaşam
Duyumsanır
Ama uçmaya engel değil
Ben ona ömür katkısı
O acıma hafiflik,
Ruhumda esintisi.

Kanat çırparken serüvenime
Anlattığım
Ağırlığımca
Geçmişim...
Gürültülü dinleyişlerindeki
Anaç darbelerine
Boyun eğişim
Sığınışım ardına
Renkli gölgesinin.

Anlatmak yine
Susuz yeşillenmelerimi,
Tel tel hüznümü
Doğurduğum
Çiçek kokusunda.
Geniş zamanlara
Dar açılı sevilerim
Gibi tansık
Elde bir sevişmelerimi
Ruhta yok, tende serin.

Kelebek,
Kanadına takıldım,
Kısa soluklu ömre karşın
Adımı adınla büyüttüğüm
Yazgımla öğüttüğüm
Bana erinç çınlamalarına,
Kendimi bırakıyorum
Kurtar beni,
Acıtan köklerimden.

15-12-2004

Erdem Nur Cengiz

Kenan'a

Telefona yapışmıştı aşk,
Büyüsünü yitirmek korkusuyla...

Oysa tende,
Oysa gözde,
Oysa emekte;
Bütünleşerek büyümek vardı,
Bir türlü anlamak istenilmeyen...

Telefona yapışmış da
Salt sese bürünmüştü aşk;
Bilmez gibi,
Sözcüklerde yetersiz,
Eylemlerle anlamlı kıldığını kendini...

(24/02/2003)

Erdem Nur Cengiz

Kendimi Arıyorum

Öfkesinden hasta,
Yediği içtiği yalnızlık olan
Kimi zaman umarsız
Bir deliyim ben...

Sözcüklerimi yutmuşum,
Dizilmiş boğazıma,
Suskunum...

Yitiklerimin içinde hapsolmuşum,
Etten bir duvar hepsini çevreleyen,
Yorgunum...

Şarkılarım vardı,
Yanımda
Beni isteyen,
Unutmuşum...

Bir yerlerde ben
Arıyorum
Bulamıyorum...

Erdem Nur Cengiz

Kesişme

Siz ve Ben,
Ayrı çizgilerden gelip
Kesişmeye çalışan noktalar gibiyiz.

Öykülerimiz var;
Kederli ya da hiç.
Sevilerimiz içtenlikli
Ya da yapay gölgeleri yüzlerimizin...

Buluşabilir miyiz bir anında,
Yaşam sürecimizin?
Bilinmez!
Ama öylesi bir savaşım,
Sürekli var olan;
Eylemlerimizde...

Not: Başlık annesi sevgili dostum Birsen İbrahimhakkioğlu'na sonsuz teşekkürlerimle ;)

Erdem Nur Cengiz

Kucaklıyorum Seni

Kop zincirlerinden
Öyle gel bana
Benliğin
Silsin izlerini öfkenin

Şimdiki zamanın kancası
Şallanıyor boşlukta
Çıkar as
Üstüne yapışmış gibi duran
Çaresizliğini
Ki sarsın seni geleceğin

Gördün;
Kucaklıyorum seni
Belki usul usul
Ama istersen
Bırakmamacasına...

Erdem Nur Cengiz

Küçüğüm'e

Zaman bildiğin gibi değil;
İlişkiler maskelerle iç içe.
Bu deminde yaşamın,
Küçüğüm,
Karar ver;
Güzel ya da çirkin olmak
Senin elinde...

(01/05/93)

Erdem Nur Cengiz

Küçük Adam

"sevgi içinde şiddeti barındırmaz,
içinde şiddet olan, sevgi duymaz"

İlk defa küçük adam,
İçimdeki güçlü "ben"i yıkıp,
Sana gelmişim.
İlk defa sözcüklere sığdırmaya
çalışmadan sevgimi,
Ellerimle, gözlerimle yoğurup,
En yalın haliyle sana vermişim.

Sen milyarlarca yıldız içinde sevdiğim,
Sen adına adaklar adadığım bilge (!)
Sen içimdeki sönmeyecekmiş gibi yanan ateş,
Yazık ki sahtesin
hiç olmayasınca...

Sen kan kokan hançerisin Brütüs'ün,
Tutsaklıksın korkuya.
Sen ne Zeus, ne Herkül,
Ne de Kafdağı'nda Prens...

Sen bir küçük adam,
Küçük elleriyle bir ara
koluma giren,
Daha da küçülüp yokoluveren...

(05/02/1990)

Erdem Nur Cengiz

Küçük bir öykü bu anlaşılmayı bekleyen ;)

Önce küçük bir tomurcuktan açması beklenen. Kendisini sahiplenenler hiç başlamadan, hergün suluyorlardı onu merakla ve bilinmezini verdiği endişeyle. Onu sevdiğini söylüyordu emek verenler.

Bekleyiş uzun sürdü. Emek yılgınlığa dönüştü. Yeterince güçlü değildi bir türlü açamıyordu. Birgün, onu besleyenler açması için suyun yeterli olmadığı kararını verdiler. Kendilerinden daha bilgili olduğunu varsaydıkları birine akıl danışmaya gittiler yılgınlıklarını da yanlarına alarak...

Bir ellerinde hala sıkıca tuttıkları yılgınlıkları, diğer ellerinde en bilginin (!) sundukları geri döndüler. Umutla, yeniden başladılar 'gerekleri' (!) tomurcuğa vermeye...Oysa O açması için neyin gerekli olduğunu hissetmişti bu süreç içinde. Gölgede kalmasıydı sorunu ve güneşe yönelmesiydi gereken. Büyük bir çabayla doğruldu, güneşin geldiği yönü buldu. Bir süre sonra da bu işi daha kolay yapar oldu.

Onu besleyenler tüm bunlardan habersiz en bilginin verdiklerini gün be gün yüklemeye devam ediyorlardı. Ve tomurcuk nihayet bir gün açtı tüm görkemiyle. O artık bir güldü. Onu besleyenler bu sonuçla çok mutlu oldu. Demek 'en bilgili'nin söyledikleri doğrudu. Önerilerine çıkan herkese anlattılar olanı, biteni ve sonucunu. Artık onların 'en bilgili'si herkesin 'en bilgilisi' olmuştu. Ama tek doğru tomurcuğun doğrusuydu. O herşeyi tek başına, çabasıyla bulmuştu ;)

Kıssadan hisse:?

Erdem Nur Cengiz

Masallarımız

Bizim sözlerimizle yontuldu masallar,
Ufacık kaldı.
Aldık arta kalanları yüreklerimize sığdırmaya
Çalıştık.
Sevilerimize katık yapmaktı onları
Amacımız.
Masallar doğurganmış,
Farketmemişiz;
Küçük masallar, sevilerimizi
Tutsak aldı.

(26/09/1990)

Erdem Nur Cengiz

Maskeli Dostlara (!)

Sen ve diğerleri
Senin gibi
Peşpeşe sıralanan
Halkalarısınız
Sonsuza uzanan
İhanet zincirinin...

Sizler dostluk adına işlenen
Günahlarınıza
Sırtkan bakışlarınızla
Şevgi diyen,
Öylesine utanmaz
Öylesine densizsiniz
Sizler insanca olan
Her şeyin katilisiniz!

Erdem Nur Cengiz

Olgunlaşmayan Bir Aşk Bitti

Saatler kurulmuş anda şimdi
Son kadehte bitme vakti

Gözyaşlarım, küskünlüğüm
Ah sensizliğim...

İşte ölümcül darbesi zamanın
Saniyelerde kurguya uymuş gibi;
Başlamaya ürkek
Olgunlaşmayan bir aşk bitti.

(30/06/2001)

Erdem Nur Cengiz

Ömrüm

Öncesizliği ve belki sonrasızlığı
Karabasanım,
Ömrüm,
Biraz da armağanım.

Kutupsuzluğum,
Sözsüzlüğüme
Rağmenliği
Sözlerimin,
Irmağıma boşalttığım
Akışkan ama öyle ağır.
Yedirmezliğim sevgisizliğimi
Çarpıntılı yüreğime
Ve yine sen ömrüm
Usulca
Tutkulu
Yenilmezliğine
Pes! ...
Öylece
Pes! ...
Yaşanacaksın
Son saniye emri verene dek Tanrı'm

20/11/2004

Erdem Nur Cengiz

Özetim

Vururken beynimin kayalığına
Ruhumun gel-git sesleri;
Kırlangıç ömründeydi,
Tüm mevsim geçişlerim,
Ve bir martı gibi özgürdü,
Kurduğum tüm düşlerim...

09/06/2001 İzmir

Erdem Nur Cengiz

Sanmakla Başladı Herşey

sanmakla başladı herşey
sanarak bitti...
ekrandan yansıyan,
yaşama göz kırpan bir türk filmi idi;
yanılgı,
yalan,
acizlik,
suçlama ve ahh sevgi...
öyle içtendi ki
ama
ordaki gibi;
sanılan,
var olanı sildi geçti
ve son
-ki gözyaşı ile yazıldı -
hüzne kucak açtı
yüreklerde yara
ve BİTTİ

(07.12.2003 İzmir)

Erdem Nur Cengiz

Savaşçı

Yamuk yumuktu huzur için savaşmaktan yorgun pençeleri. Vazgeçişlere göz kırpan çaresizliğine rağmenliğini yaşıyordu umut etmenin. Sonsuz olmalı, bitimsiz olmalı diye düşünüyordu ya; yine de sonlara mahkumiyeti ile sorgudaydı beyni. Yaşama dair, huzur adına verilen savaşlardan galip gelemiyorsa da-ki garip bir çelişkiydi huzurun bile savaşarak kazanılabilirliği- az çok yakalanmış mutlu anların ruhundaki ferahlatıcı esintisi ile güç topluyordu yeniden. Madem ki yaşıyordu, madem ki savaşçıydı; kendine soluk alabileceği alanlar yaratmalıydı, mücadele etmeliydi mutlu anlar adına da...

Not: Çok eski bir yazımdan alıntı. Bir dostta farkındalık yaratabilmek adına, tavanarasından çıkarttım. Kimbilir belki işe yarar, bildiğim kadarıyla o da bir savaşçı...

Erdem Nur Cengiz

Sen Beklenilmeyen,

Sen beklenilmeyen,
Ama gelen bir bilinmeyen.

Soluğunda soluksuzluk üreten,
Yüreginde kafeslenen özgürlüğünle
Sen;
Beklenilmeyen ama hep gelen
Bilmeyen bir bilinmeyen.

Sözsüzlüğünde sözcüklerden gelen,
Tükenmişliğine maske
Coşkunla sen;
Sana filizlenen umuda küskün,
Beklenilmeyen
Ama hep gelen
Çözumsuz değil, bir bilinmeyen...

Temmuz 2002 İzmir

Erdem Nur Cengiz

Sen elimde tutmuşken, benimken ulaşamadığım sevdamsın!

Kopup geldi ince belli çay doygunu bardağından ellerin....Eksik bir adresi bulmaya çalışır gibi anlara takılı, sessiz tanıklığa mahkum masanın yüzeyinde gezindi ve derken nasılsa buluvermiş şaşkınlığında bir bakışına kilitli buluştu ellerimle...İçimde çocuksu bir hüzün-ki biliyordum az sonra oyuncağı elinden alınmış çocuk çaresizliğinde de olacaktım-sıkıp da gevşettim avucumdaki buz yangını seni.Gözlerim gözlerini aradı, anlatabilmek için nedenlerimi bu ayrılığa ama gözlerine kuş mu konmuştu ne; mevsimsiz bir göçe hazır uzaklara sözlenmişti sanki göz bebeklerin...Dilimde anılara koşut sevgi sözleri, burnumda alıştığım koku, yüreğimde tanımsız bir ağrı; sırf olmazlarım, onca çelimsiz beklentilerime ve ruhumu acıtan sessizliğine dayanamazlığım ile sensizliği seçişim ve ah öyle de, yine de ağlamaklı gidişim. Ben anlatamadıkça sen daha çok anladın bireyselliğime takılı beni ve gittiğimde sen zaten gitmiştin.Şimdi çokların arasında kaybolmuşluğumla ben, umutsuz, utanmış; seni, bir türlü kabullenemediğim yalınlığını arıyorum...Ama yazık ki tüketmişliğime denk suskunluğumla sana çabalayamıyor, seni hak edemediğime inanıyorum...

Sen elimde tutmuşken, benimken ulaşamadığım sevdamsın!

2/10/2004

Erdem Nur Cengiz

Sen Seçtin Belanı

Sen Seçtin Belanı

Nefretini haykırdığında belana, anladın ki bela seni değil sen belanı seçtin...Korkusuz görünen maskeli ürkeklığın yanılsamalar yarattı o sevgisiz, illa yalan kokan korkulukta.... Karar verdi sandın ama eylem senindi asıl, belan oldu; kabul ettin, aldanmaya hazırdın...Ne garip; seslendiğinde içselliğin, kendi ruhuna yabancılığın- ki nefretin de öylesi bir şaşkınlığa bulaştı-ve arsız isteyişlerin yine de yeniden istemediğine yeminler ettiğin belanı..Sor kendine öksürten yürek sıkışmalarına rağmenliğini; bu kararmış, içi boşalmış, isli yapışkanlığıyla sevda sandığının...

Erdem Nur Cengiz

Seni Kaybettim Biliyorum

Seni kaybettim biliyorum
Sana ulaşmaya çabalamayacağım
Sonsuza dek sürecek ayrılığımız
Ben seni sadece içimde yaşayacağım

Aramızda bir uçurum
Kapatılması mümkün olmayan
Yaşamımız ısırgan otuyla
Bir gelincik zıtlaşan

Seni kaybettim biliyorum
Artık yalnızca büyük amaçlardır
Başarılmış, göz kamaştıran
Senin yanında, sana ulaşan
Bense anı defterinde bir belirsiz nokta
Ardından ışıltılı bir yaşam başlayan

21 Eylül 1987 (İyi bir kehanetti, tuttu) :)

Erdem Nur Cengiz

Seni Seninle Aldattım

hani o gün;
bana
'var mısın benimle gelmeye? '
diye sormadan
almış başını gitmiştin ya
serüven düşünle
adı gizli o kente

işte O gün ben,
ben O gün,
sardunyalı bahçesi
sevdamıza kurgulu
O evde
seni seninle aldattım.

sen olmayan senin üzerinde;
doğum gününde
cebimdeki son parayla aldığım,
dolabının en alt gözüne hapsettiğin
çağlaya tutkun gömleğin vardı

sen olmayan sen;
dinlerken, yüzünü
o belli belirsiz alaya
döndüğün
sevda şiirlerini,
fısıldıyordun usulca kulağıma

ellerinse yaz güneşi denli
sıcaktı
kavuşmuşken ellerime
hiç olmadığı kadar

O gün
hani sen 'nasılsa benim'
masalını
ezbere
okurken
ruhuna,
Ben,
sen olmayan sana sevdalı
seni tahtından kaldırıp
gönlümden uzak sürgünlere yolladım

ve yerine tutkulu,
içinde ezber olmayan,
inceliğe kurgulu
senin hiç olmadığı
O senle; yeni bir sevda yarattım!

23/09/2002

Erdem Nur Cengiz

Sızıntı

Duvar ince;
Görünen,
Say ki beden
Canı yürekten.
Sevda sızıntı
-Akla ziyan-
Örselenmiş yüzeyinden.

29 Mayıs 2005

Erdem Nur Cengiz

Söyle Kimim?

Çiğlikler duyuyorum,
Evrenimin tenhalarından...
Yakarışlar, haykırışlar
arasında Ben...
Ya beynim aç huzura,
Ya koşulsuz sevmekten...

Ürkmek benliğinden;
Ölüm ah ölüm...
Cesaretimin kıyılarında
saygınlığımı unuttum.
Ah "sırça köşk" sevdam,
Ah çağlayan gövdesinde
susuzluğum.
Ah ben! Ah sen!
Ah sende senin yitikliğin...
Deli miyim, divane miyim?
Bende miyim?
Söyle kimim?

30/06/2000 İzmir

Erdem Nur Cengiz

Sözsüzlüğü Bir Tebliğdi

'uykucu dostuma sevgilerimle'
sözsüzlüğü bir tebliğdi
uyku prensliği'ne geçişine.
salındı melekleri
düşlerine uzanan geçide
yol göstermeye
sessizce...
durgun bir ırmaktı yüzünün kıvrımları...
gülümseyişindeki esinti,
sadece gözlerinde etkide.
e bebeğim eee ee! !

21/09/2002

Erdem Nur Cengiz

Umuda Doğru

Uzun ve dar bir tünelin
ucunda
bir ışık...
Yürüyorum ona doğru,
Dizlerimdeki güç; cılız...

Ve beynimde yankılanırken
Yeni doğmuş bir bebeğin
Kesik kesik çığlığı;
Ölümün kucığında
Doğumum geliyor aklıma.
Ve sonrası sınırsız deliliğim,
Meydan okuyan karanlığıma...

(09/06/2001)

Erdem Nur Cengiz

Ve Aralanınca Aklın Perdeleri,

Ve aralanınca aklın perdeleri,
Uçsuz bucaksız delilik ormanı
Göz kırptı insana
Hiç zaman kaybetmeden.

Aşmak kolay göründü önce
Boydan boya
çitlerini
ormanın
O insanı kısıkvrak yakalayan
Sihirli müziğin
çağrısına
uyuldu.

Görünen...
Bir adımı kadar basitti
oyuncunun
attığı
sahneye...
Sonrası yeni bir yaşam
Yürüyen akıl almaz düşlerle...

Atıldı ilk adım
sınırın ötesine;
Görünmez bir duvardı sanki
çarpan bedenlere sinsice...

Ve susku...
Ve o hiç tükenmeyecekmiş
gibi görünen;
Aklın oyunu, ide!
Ve yitip giden
gizli anlaşma
DELİLİĞİMİZLE...

(02/05/1991)

Erdem Nur Cengiz

Yalnızlık Hiç Böylesi Çocuk Olmadı

'Dostum İsmail Erkan Tolay'a'

yalnızlık hiç böylesi çocuk olmadı
gözlerinde...
sözcüklerinde gizli bir ağlayışın
masum yansıması...
sesinde buruk ama
coşkuyu çağırın
o büyülü tını....

19/09/2002

Erdem Nur Cengiz

Yaşama Dair

Tutsaklığın dingin koylarında sana Tanrı'm;
Bestem henüz bitmedi ya
Olsun varsın;
Bir kırık gitarın gövdesinde
İşte Ben, işte şarkım!

(Haziran 2000)

Erdem Nur Cengiz

Yazık Oldu Bize

Yazdığım, yazılmış tüm şiirler
Yitirdi etkisini.
Ah be gölgesine sığınmaya çalıştığım "Dağım"
Ah ilk kez, temasında yıldızlara ulaştığım.
Senden gayrı kimse bu denli
İncitemedi yüreğimi,
Bu denli yitik değildi
Sevdaya sözlener canım.
Gittin ve yıktın
Evrenimin son sevda kalesini
Yandım çok yandım
Buzulların içinde
Alevlendi bitişim
Yazık ettin bize
Yazık oldu bize.
Beni gölgesiz bıraktın!

08/07/2004

Erdem Nur Cengiz

Yıkılış

Uzattı ellerini
Tüm sevecenliği ile
Umutlarını, imgelerini
Uzattı 'insan' bildiği insancıklara

Tüm düşüncelerinde güzeldi insan
Yüceydi dostluk, bitimsizdi görelğinde
Temeli sevgiydi yaklaşımlarının

Yıktılar umutlarını,
Köhneleşmiş kafalarda
Bozuldu inançları
Ve
Korkunç bir çığlığa dönüştü yaşam...

Erdem Nur Cengiz

Yılan Öyküsü

-I-

Harput Kalesini izleyen vizöre takıldı aşk
Yanılsamaydı, anlattığın;
Kalenin burçlarından düşüşüm
Ve tutup çekişin.
Tıpkı yoktan var ettiğim gibi seni,
Düşsel bir törendi sevgililiğin.

Yakaladığın elim terk etti
Kaygan ellerini.

Batıverdi çocukluğumun umudu
Doğu'nun gizemli güneşi,
Seninle yalan olan yüce dağlarım.

Sallanan direksiyonların,
Anaları ağlatıp da nasılsa
Aktarmalı uçuşlarında,
Büyü bozuldu, yitikti inanç.
Yine de sevgi boğum boğum,
Dilimde susku.

-II-

Özgürlük yaraşmadı sana beyim;
Sürekli çalmalıydı telefonların.
Sormalıydım sana hep "nerdesin? " diye.
Sömürmeliydim senin olan ne varsa.
Değer olurdum, ölümümü beklemezdin
Bozmak için sessizliğini.
Ateşten bir bedenken
Sanrılar içinde,
Yüreğin yanardı senin de,
Okşardın o zaman belki
Tınısını unuttuğum sesinle ruhumu.
Yalnız bilmezdim kendimi,
Ağlamazdım onca tükenişime.

-III-

Şimdi sesim yitik,
Terkim hüznün avlusuna.
Kabullenişim ve çaresizliğimle
Vazgeçiyorum
Şensiz bir senden.
Özgürlüğünün sınırsızlığında,
Yok oluşunu izlemek istiyorum.
Verdiğin acıyı yudumlayıp,
İmkansızlığımaya yelken açmak için.

-IV-

Haydi sal kendini,
Sevgisizliğin özgürlüğüne.
Toprak benim gök senin olsun.
Dağıt beyninin bulutlarını
Yeni sömürgelerine güvenin.
Önce çiçek ol rengarenk,
Sonra es deli rüzgar gibi,
Şök at köklerini.
Özetini çıkarmak da bana düşün,
Bu yılan öyküsünün.

Erdem Nur Cengiz

Zehir ve Panzehir

İki paralık sevdalara öykünme devrini kapatmış olmalıydın Kadın! Olmayanları gereksiz varlama telaşlarına çoktan set çekmeliydi aklın. Yoklukların içindeki varlar anlam erozyonuna uğrarlar bilmez misin? Azla yetindin ve mahvoluşunu izledi aynalar, silinmeye başlayan nasılsa o denli derin ama yok yüz çizgilerine bakıp. Güzeldin güzel olmasına da, çabuk tükettin coşkulu ışıldayışını aşkın.Yanılsamalar zehirliyordu yüreğini, panzehirin kaçmaktır sandın da yanıldın. Şimdi kayıp anahtarlara tutsak odacıklarında yüreğinin, öldürmeyen ama sinsi sinsi süründüren o sevgisizlik zehiri Tanrı'n! Hadi durma tapın, tapın da akmayan gözyaşlarına sarın!

20/03/2004

Erdem Nur Cengiz